

единъ леденъ вѣтрецъ подухваше и низ-
китѣ куршумени облаци бързаха надъ
голото поле. Влакътъ имаше закѣснение,
а малкия бюфетъ на гарата го боядисваха,
и пѣтниците се бѣха струпали въ чакал-
нята, тѣсна, нечиста, миризлива и изпъл-
нена съ багажи. Докторътъ дигна яката на
пѣтното си палто, и излѣзе на перона.
Между релситѣ лъщѣха локви, задъ стан-
цията нѣколко мършави говеда стояха не-
подвижни, и едно дете съ дълга пръчка
въ ръка се мъчеше да ги събере и
подкара.

По плочитѣ на перона, сѣщо, бѣха
наслагани вързопи, сандѣчета, кошници и
дружина селяни въ тежки, подгизнали отъ
дъжда ямурлуци, разговаряха наблизу.
Тѣ се връщаха отъ пазаря въ града, и
носѣха гевреци нанизани на връвъ, лам-
пени шишета, шарени календари за стена.
Въ тѣхнитѣ монотонни гласове, въ пъл-
ното равнодушие къмъ неприятното време,
въ тия конически сиви намѣтала, които ги
оприличаваха на малки колибки отъ прѣстъ,
имаше нѣщо, което ги правѣше каточе
ли частъ отъ всичко наоколо: безкрайното,
мокро поле, далечнитѣ удавени въ мъгла,